

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni www.uidder.org • 15 Eylül 2009 • No:18

12 Eylül'ün Hesabını İşçi Sınıfı Soracak

12 Eylül 1980'de gerçekleştirilen askeri faşist darbenin üzerinden tam 29 yıl geçti. Bu darbe kime karşı, niçin yapılmıştı? Tabii ki bize, örgütlü işçi sınıfına karşı. Amaçları, patronların saldırılarına sessiz kalmayan, taleplerini büyük grev ve direnişlerle ortaya koyan, insanca yaşanabilir bir dünya için mücadele eden işçi sınıfının örgütlülüğünü dağıtmaktı. Sınıfımızın yükselen mücadelesinin önünü kesmek için, önce faşist terörle toplumu yıldırıldılar ve sonra da bir kurban edasıyla tanklarıyla, tüfekleriyle ortaya çıkıp darbeyi gerçekleştirdiler.

12 Eylül sabahı, darbenin başını çeken faşist generaller, anayasayı bir kenara fırlatıp yönetime el koymadıklarını açıkladılar. Darbenin başı olan Kenan Evren, açıklamasının devamında, grevde olan işçilere işlerinin başına dönmelerini buyuruyordu. Grevde olan fabrikalar askeri birlikler tarafından kuşatıldı. Evlerinden ve fabrikalarından alınan öncü işçilerin ve devrimcilerin kimisi kaybedildi, kimisi aylarca işkence gördü, kimisi de idam edildi.

Bu darbeyle sendikalar, dernekler ve siyasi partilerin neredeyse tümü kapatıldı. Örgütlülüğümüz dağıtılarak mücadelemizin önü kesildi.

Bu faşist darbecilerin ipleri, sınıfımızın mücadelesi karşısında korkuya kapılmış olan patronlar sınıfının elindeydi. Patronlardan Halit Narin sevincini "bugüne kadar işçiler güldü biz ağladık, şimdi ağlama sırası onlarda" diyerek gösterirken, Rahmi Koç ise faşist darbenin sermayenin gelişimi önündeki engelleri temizleyeceğini söylüyordu. Turgut Özal da, işçilere saldırı programı olan 24 Ocak Kararlarınının 12 Eylül sayesinde hayata geçirilebildiğini açıklıyordu. İşçilerin kazanılmış haklarına yönelik dizginli bir saldırı dalgasının önü açılmıştı.

İşçi sınıfının '80 öncesi mücadeleyle kazandığı hakların tasfiyesine dönük bu saldırılar, 29 yıldır sürüyor.

Ücretler düşürüldü, çalışma saatleri uzatıldı, sosyal güvenlik kuşa çevrildi, sendikasızlaştırma ve taşeronlaştırma yaygınlaştırıldı. Seçim dönemlerinde demokratikleşme, hakların geliştirilmesi vaadiyle oy toplayan sermaye partileri, iktidar koltuğuna oturdukları andan itibaren, ekonomik ve siyasal haklarımıza yönelik saldırılarına kaldıkları yerden devam ettiler.

Haklarımızın gasp edildiği bu saldırılara işçi sınıfı olarak karşı koyamadık. Çünkü faşist diktatörlük örgütlülüğümüze öyle ağır bir darbe indirmişti ki, zihinler esir alındı, mücadele bilinci yok edildi. Önce "darbe"yi "ihtilal" diye sundular, sonra genç kuşağın zihninden tümüyle sildiler. Darbe öncesi var olan mücadele geleneği unutturulmaya çalışıldı, çalışılıyor. Sınıf, hafızası yok edildiği için örgütsüz durumda. İşte bu yüzden patronların saldırılarına karşı gerekli cevap verilemiyor, patronların ve burjuva politikacıların ayak oyunlarına geliniyor, birlik olunup mücadele edilemiyor.

12 Eylül faşizmi, sınıfımıza ağır bir darbe vurdu, sermayenin önünü açtı. Yitirdiğimiz her bir hak ve kazanımımız sermayeyi biraz daha büyüttü. Bugün Türkiye'de sermaye bu kadar palazlanmış, bu kadar pervasızlaşmış ve başka ülkelerin emekçilerini sömürmeye de gözünü dikmişse, bunu 12 Eylül faşizmine borçludur. Bu nedenle patronlar sınıfı ve onun temsilcileri, 12 Eylül darbecilerini yargılamaktan ve '82 anayasasını değiştirmekten kaçınıyorlar. 12 Eylülün hesabını işçi sınıfından başka kimse soramaz. 12 Eylül demek, baskı ve işkence demektir, örgütsüzleşmek demektir, hak gaspı demektir, ağırlaşan çalışma koşulları, artan sefalet ve yoksulluk demektir. Bu yüzden 12 Eylülcü generallerden ve onların iplerini ellerinde tutan sermaye sınıfından hesap sormak tüm işçilerin görevidir. ■

Kapitalizm Canımıza Kıyıyor!

İşçi kardeşler!

İstanbul ve Tekirdağ'da meydana gelen sel nedeniyle 30'un üzerinde insan yaşamını kaybetti. Ömrünün baharında olan gencecik sekiz kadın işçi kardeşimiz, Pameks Tekstil patronu tarafından bindirildikleri "mal" taşıma aracında boğularak can verdi. Kendisi ıslanmak istemeyen patronun arabasını kurtarmaya gönderilen iki işçi kardeşimiz sulara kapıldı. İşe gitmek için yolda olan işçilerin imdat çıgıkları sel sularında boğuldu. İkitelli tır garajında, çocuklarına eklemek götürmek için neredeyse tüm yaşamlarını yollarda geçiren tır şoförü emekçi kardeşlerimiz sele kapılarak boğuldular ve onlarca insan ise canını zor kurtardı. Peki sorumlu kim?

Sınıf kardeşlerimizin canına kıydılar. Buna "doğal afet", "doğal felâket" diyorlar. Doğru, yaşanan tam bir "felâket"tir, ama "doğal" değildir! Kardeşlerimizin ölmesine, emekçi mahallelerinin su baskınlarıyla tarumar olmasına neden olan yağan yağmur değildir. Esas sorumlu, gerekli önlemleri almayan, yağan yağmuru bir "felakete" dönüştüren bu kokuşmuş düzendir, düzenin yetkilileridir. Günler öncesinden yapılan uyarılara ve bir gün öncesinde Silivri ve Çatalca'da yaşanan sele rağmen Halkalı-İkitelli bölgesinde hemen **hiçbir önlem alınmamıştır**.

Düzenin bekçileri, yaşananlara "doğal afet" diyerek sorumluluktan kaçmaya çalışıyorlar. Başbakan Erdoğan, pervasızca çıkıp "derenin intikamı ağır olur" diyebiliyor; belediye başkanı, dere kenarlarında evleri olan emekçileri suçluyor, Vali "suç"u çok yağan yağmura yıkıyor. Düzenin sözcüleri tam bir utanmazlık ve pişkinlik örneği sergiliyorlar. Söyledikleri gibi, Ayamama deresinin etrafına ev kuranlar emekçiler değildir. Dere kenarında emekçi yerleşimi son derece azdır. O bölgede yaşayan ve o bölgede çalışan tüm işçi kardeşlerimiz, Ayamama deresinin neredeyse üzerine inşa edilmiş yapıların, büyük iş merkezleri, gazete binaları, tekstil fabrikaları, oteller vb. olduğunu bilirler. Üstelik Ayamama deresinin kenarını imara açan bizzat eski belediye başkanı, şimdinin Başbakanı

Erdoğan'dır. Şimdinin AKP'li Büyükşehir Belediye Başkanı da aynı yoldan gitmiş ve dere kenarında devasa binalar yükselmeye devam etmiştir. Kendi adamlarına rant sağlamak amacıyla derenin girişine tır garajı yapılması için izin vermektен geri durmamışlardır. Şimdi kalkıp "derenin intikamı ağır olur" diyorlar. Evet, derenin intikamı ağır olmuştur. Dere yatağı patronlar tarafından talan edilip neredeyse ortadan kaldırılmış ve yağan yağmur intikamını almıştır. Ama ölenler patronlar değil, emekçilerdir. Şimdi sormak gerekmez mi, "doğal afet" bunun neresinde? **Yağan yağmurun akış yolunu keserek onu bir "felâkete" dönüştüren patronlar sınıfı ve onların sözcüleri değil mi?**

Tüm bunlar söz konusu değilmiş gibi, bir taraftan evlerini ve canlarını sel sularında kaybeden emekçiler sorumlu tutulurken, öte taraftan da düzenin foyasını örtmek ve dikkatleri başka noktalara çekmek için medya "yağmacılık yapılıyor" diye manşetler attı. Tüm toplumsal zenginliği işçi sınıfı üretirken, ona el koyan ve emekçileri sefalet mahkûm eden **patronlar "yağmacı" arıyorlarsa aynaya baksınlar**.

Kardeşler!

İşsizliğin, açlığın, yoksulluğun, savaşların ve ölümlerin sorumlusu bizleri iliklerimize kadar sömüren kapitalist düzendir. Patronların dini imanı kârdır. Daha fazla kâr elde edebilmek için dere kenarlarını yağmalamaktan, işçileri "mal" gibi taşımaktan geri durmazlar.

Daha fazla kâr elde etmek için en temel önlemleri almaya rak tersanelerde, maden ocaklarında ve fabrikalarda yaşanan **iş kazalarına ve ölümlere neden olan patronların düzenidir**. Kârları için doğaya müdahale edip dere yatağını değiştiren ve yağan yağmuru emekçiler için bir "felâkete" dönüştüren kapitalist sömürü düzenidir. Ve kardeşler, tüm bunlar oluyorsa, bilelim ki, bunların nedeni bizlerin örgütsüz olmasıdır. Eğer işçi sınıfı örgütlenip mücadele bayrağını yükseltseydi bu "felâketler" başımıza gelmezdi. O halde yapmamız gereken, örgütlenme yolunda yürümektir kardeşler! O yol bizi kurtuluşa götürecektir! ■

- İşten atmalar durdurulsun, iş saatleri düşürülsün, herkese iş!
- Ücretsiz izinler ücretli izinlere çevrilsin!
- Herkese iş güvencesi sağlansın!
- Sendikasız çalıştırmaya son!
- Asgari ücret vergi dışı bırakılsın, vergiler patronlardan kesilsin!
- İşçilerin kredi kartı, elektrik, su ve doğalgaz borçları silinsin!
- Elektriğe, gaza ve suya zamlar durdurulsun, yapılan zamlar geri alınsın!
- Gıda fiyatları ucuzlatılsın!

- Ev kiralari dondurulsun!
- Emekçilere parasız sağlık, eğitim, konut ve ulaşım!
- Patronların muhasebe defterleri işçilere açılsın! Üretimde işçi denetimi!
- Kriz gerekçesiyle kapatılan veya tensikata uğrayan fabrikalar işçilerin yönetimine!
- İşsizlik sigortası fonu işçi yönetimine!
- İşsizlik sigortası ödeneği iş buluncaya kadar ödensin!

Acil Taleplerimiz İçin Mücadeleye!

Esenyurt'ta Belediye İşçilerinin Sesi Yankılandı

Belediyelerin birleşmesiyle birlikte Esenyurt Belediyesine nakil yapılan işçiler, üyesi oldukları **Belediye-İş** sendikası istifa etmedikleri ve belediyedeki sendikası işçilere yönelik çalışma yürüttükleri için işten atılmışlar ve direnişe geçmişlerdi. Direnişin 11. günü olan 29 Ağustos'ta Esenyurt Meydanında toplanan Belediye-İş 2 no'lu şube üyeleri ve demokratik kitle örgütleri, Esenyurt Belediyesini protesto etmek için belediye binasının önüne yürüdüler.

"Atılan İşçiler Geri Alınsın", "Gün Gelecek Devran Dönecek AKP İşçiye Hesap Verecek", **"Yaşasın Sınıf Dayanışması"**, "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz" sloganlarının sık sık atıldığı eylemde, basın açıklamasını işten atılan işçiler adına 2 no'lu şube başkanı Hasan Gülüm yaptı. Sorunun çözümünün sendikayla konuşmaktan geçtiğini belirten Gülüm sözlerine şöyle devam etti: "Bizler Belediye-İş sendikası olarak Esenyurt'ta yaşanan sorunun değişik versiyonunu, AKP'li belediye başkanlarının işçileri Belediye-İş'ten istifa ettirerek Hak-İş'e geçirme çabalarını, başka yerlerde de görmekteyiz. Kocaeli'de, Erzurum'da, Bayrampaşa'da, Ümraniye'de, Şile'de, kendilerinin koltuk değneği olan sendikayı örgütlemeye çalışmaktadırlar."

Ekonomik krizin **1,5 milyon işçiyi işsiz bıraktığını**,

son zamanlarda sendikalara yönelik saldırıların hızla arttığını belirten Gülüm, **birleşik bir mücadele** verilmeden bu sorunların aşılamayacağını vurguladı: "Biz direnmede kararlıyız. Sizlerin katkılarıyla başaracağımıza olan inancımız tamdır." Bu sözlerin ardından **"Yaşasın Sınıf Dayanışması"** sloganıyla birlikte dağılan kitle, trafiğe kapanan yoldaki araç sürücülerinin kornayla ve el sallayarak işçilere destek vermesini alkışlarla yanıtladı. ■

Demir Çelik İşçileri Mahkemeyi Kazandı!

Demir çelik işçilerinin 2002 yılında girdi-çıkı yapılarak ücretleri, SSK primleri ve diğer alacakları yarı yarıya düşürülmüştü. Ücretlerinin ve diğer haklarının gasp edilmesine karşı çıkan yaklaşık 400 İDÇ, HABAŞ ve Ege Çelik işçisi, patronlarını mahkemeye vererek hak

arama mücadelesine başlamışlardı. Davanın görüldüğü Karşıyaka İş Mahkemesi, Ege Çelik'te çalışan 200 işçinin lehine karar verdi. Bu kararla 2002'den bu yana ücretlerinde yapılan indirimlerin 2009 yılına kadar faiziyle birlikte işçilere geri ödenmesine karar verildi. Geri ka-

lan işçilerin mahkemesi sürüyor.

Demir çelik işçilerinin uğradıkları hak gasplarına karşı başlattıkları mücadele tam 7 yıl sürdü. Fakat işçiler haklarından vazgeçmediler ve mahkemeyi kazandılar. Patronların tehdit ve baskılarına karşı birlikte davrandılar. **İşçiler birlikte hareket ettiğinde aradan uzun yıllar da geçse haklarını kazanabiliyorlar.** ■

Baykal'ı Protesto Eden Kent A.Ş. İşçilerine Polis Saldırdı

Kent A.Ş. işçileri, İzmir Fuarının açılışında Deniz Baykal'ı protesto ettiler. İzmir Adnan Menderes Havaalanı önünde eşleri ve çocuklarıyla birlikte toplanan Kent A.Ş. işçileri, **"Çocuklar Aç Babalar İşsiz"**, "Bu Suskunluk Nereye Kadar Başkanlar" sloganlarıyla Baykal'ı ve CHP'li Karşıyaka belediye başkanını protesto ettiler. DİSK Genel-İş Sendikası pankartı taşıyan işçilere, çevik kuvvet polisi saldırdı. CHP'nin işçi düşmanı politikalarını ve işten atılmaları eşleri ve çocuklarıyla beraber protesto eden işçilere Baykal'ın gözü önünde saldıran polis, işçilere biber gazı sıktı ve yerlerde sürükledi. Polis saldırısını otobüsün içinden izleyen Baykal, işçiler yerlerde sürüklenirken otobüsüyle birlikte havaalanından uzaklaştı. Öfkeli işçiler, **"İşçiler Burada, Baykal Nerede"**, "CHP Halka Hesap Verecek", **"AKP Böldü, CHP Öldürdü"** sloganlarıyla tepkilerini ortaya koydular. ■

Asemet Grevcileri Eylem Yaptı

Bursa'da DİSK'e bağlı **Birleşik Metal-İş** Sendikasında örgütlü Asemet işçileri 31 Aralık 2008 tarihinde greve çıkmışlardı. 233 gündür grevde olan Asemet işçileri 20 Ağustos günü fabrika önünde bir eylem gerçekleştirdiler. Birleşik Metal-İş Sendikasının örgütlü olduğu Grammer'den atılan işçiler ile Prysmian'dan işçiler, sınıf kardeşlerine desteğe geldiler. Fabrikaya doğru yürüyüşe geçen işçiler sloganlarla taleplerini haykırdılar. Asemet işçileri **233 gün** önce, ücret talepleri karşılanmadığı için greve çıkmışlardı. Patron grevin kırılması için elinden geleni yapmaktan geri durmuyor. Grevci işçiler bu eylemle, üretimin devam etmesine karşı tepkilerini gösterdiler. **Grev ve direnişlerin başarısına ulaşması, işçi sınıfının örgütlülüğünün ve sınıf dayanışmasının yükseltilmesine bağlıdır.** ■

KESK %5'lik Zamma Hayır Diyor

%5'lik zammı protesto eden KESK üyeleri 29 Ağustos'ta Ankara'da Sakarya Caddesi'nden başlayıp Yüksel Caddesi'ne kadar süren bir yürüyüş düzenlediler. Yüksel Caddesi'nde basın açıklaması okuyan KESK üyeleri, toplu görüşmelerde hükümetin dayattığı %5 zam oranını protesto ettiler. Bunun resmen **emekçilerle alay etmek** olduğuna vurgu yapan KESK üyeleri, hükümetin verdiği bu zam oranını kabul etmeyeceklerini ve toplu iş sözleşmesini dayatacaklarını belirttiler.

Basın açıklamasını okuyan KESK Genel Başkanı Sami Evren konuşmasını sonbaharda yapılacak olan genel greve bütün emekçileri davet ederek bitirdi. KESK'li emekçiler "TİS ve Genel Grev Hakkımızı Kullanmak İstiyoruz" pankartı arkasında "**Hükümet Zammını Al Başına Çal**", "Direne Direne Kazanacağız", "**Yaşasın Sınıf Dayanışması**", "Devlet Güdümlü Sendikaya Hayır" sloganlarını attılar. ■

Tuzla Tersanelerinde Bir Kaza Daha!

Kuralsız ve iş güvenliksiz çalışmanın yoğun olduğu sektörlerin başında tersaneler geliyor. Gemi inşa sanayinin en yoğun olduğu Tuzla Tersaneler Bölgesinde ise iş kazaları ve ölümler dur durak bilmiyor. Son olarak 14 Ağustos'ta, Tuzla Gemi Tersanesi'nde Güven Raspa taşeronunda çalışan İrfan Uçkur isimli işçi elektrik çarpması sonucunda ölmüş, Satılmış Duran isimli işçi ise ağır yaralı olarak hastaneye kaldırılmıştı. Bu iş cinayetiyle birlikte tersanelerde **ölen işçi sayısı 127'ye çıkmıştı**.

Geçtiğimiz günlerde, Çeksan Tersanesinde meydana gelen yangında da **4 işçi yaralandı**. Yangının nedeni ise, elektrik kontağı sonucunda çıkan kıvılcımların yağ kazanına sıçramasıydı. Başlayan yangının büyümesinin ardından olay yerinde bulunan 4 işçi ise yaralandı. Yaralanan işçiler GİSBİR Hastanesine kaldırıldılar. Bu arada hatırlatmakta fayda var, Çeksan Tersanesi'nin sahibi Murat Bayrak aynı

zamanda GİSBİR'in de başkanı! Eğer elektrik aksamları kontrol edilip kaçaklar tespit edilseydi bu kaza meydana gelmeyecekti. Tersane patronları kazaları işçilerin bilinçsizliğine bağlarken, **20 bine yakın işçiye** sertifika verildi. Ama bu sertifikalardan hiçbiri iş kazalarını önleyemedi.

Tersane işçilerine sertifika verilmesi yerine, tersanelerde iş kazalarını ve cinayetlerini önleyecek tedbirler alınmalıdır. Ama şunu da bilmeliyiz ki, patronlar kâr etmek için bu güvenlik önlemlerini almaktan sürekli kaçınacaklardır. **Onlara iş güvenliği önlemlerini ancak ve ancak biz işçiler örgütlenirsek aldırabiliriz.** ■

Talepleri Kabul Edilen Marmaray İşçileri İşbaşı Yaptı

26 Ağustos'ta ücretlerinin ödenmesi için iş bırakan Marmaray işçileri, taşeron şirketin taleplerini kabul etmesi üzerine 2 Eylül'de işbaşı yaptılar. Taşeron Polatlar şirketi çalıştırdığı 200'den fazla işçinin ücretlerini 5 aydır ödemiyor, SSK primlerini yatırmıyor, asgari geçim indirimi uygulamıyor ve işçilere 6 ayda bir zorunlu yaptırılan doktor kontrol paralarını da işçilere ödetiyordu.

Direniş sonucu işçilerin patronlara kabul ettirdiği talepler şöyle: Her ayın 20-22'si arası işçilerin ücretleri bankaya yatırılacak ve bordroları işçilere verilecek; asgari geçim indirimi işçilerin aylık ücretleriyle birlikte ödenecek; daha önce eksik yatırılan günler de dâhil olmak üzere SSK primleri tam gün üzerinden eksiksiz yatırılacak; günlük 27,5 TL olan yevmiyeler 30 TL üzerinden hesaplanacak; işçilerin direnişte kaldığı günlerin ücreti tam olarak ödenecek, bütün alacakları 17 Eylül tarihinde ödenecek. Görüldüğü üzere, **işçiler hep birlikte üretimi durdurduklarında, patronlar geri adım atmak zorunda kalıyorlar ve işçilerin taleplerini kabul ediyorlar.** ■

DESA'da Anlaşma

Sendika üyesi oldukları için Düzce ve Sefaköy'deki Desa fabrikalarında işten atılan 44 işçinin tekrar işbaşı yaptırılmasına ilişkin olarak Deri-iş ile Desa Deri arasında için devam eden görüşmeler, **24 Ağustos** tarihinde imzalanan protokol ile sonuçlandırıldı. İmzalanan protokole göre, Desa patronu sendika karşıtı tutumundan vazgeçecek ve tüm işçilere sendikal haklarının güvence altına alındığına dair yazılı bir belge dağıtacak. Görüşmeler devam ederken 6 işçi işbaşı yapmıştı. Yapılan protokol ile 6 işçinin daha **işe geri alınması**, kalan işçilerin de siparişlerin gelişine bağlı olarak işe alınmaları kararlaştırıldı. Sermaye sınıfına karşı **işçi sınıfının ulusal ve uluslararası dayanışmasının ne kadar önemli olduğunu** Desa direnişi vesilesiyle de bir kez daha görmüş olduk. ■

İstanbul'da Barış Mitingi

Dünya Barış Günü nedeniyle 1 Eylülde Türkiye'nin çeşitli kentlerinde barış mitingleri düzenlendi. Diyarbakır'da meydanlara sığmayan yüz binlerce insan, Kürt halkının haklı taleplerini dile getirdi ve bu taleplerin kabul edilmesinin üzerine kurulu bir barış istediklerini haykırdı. İstanbul Kadıköy'de düzenlenen mitingde de Kürt halkının haklı istemleri alanda yankılandı. Derneğimiz **UİD-DER de, Kürt halkının yanında olduğunu ve demokratik taleplerini desteklediğini sloganlarıyla haykırdı.**

Yürüyüş sırasında kortejin en önünde, üzerinde, oğlu dağda ve askerde olan iki ananın buluşması sırasında çeki-

len fotoğrafın ve **"Şimdi Barış Zamanı Kürt Sorununda Barışa Yürüyoruz"** yazısının yer aldığı bir pankart taşındı. Barış Anneleri İniyatifi de beyaz tülbentleriyle, "Biz Anneyiz Savaşsız Bir Dünyadan Yanayız" pankartı açarak yürüyüşe katıldı. Mitingde ayrıca, "Muhatapsız Çözüm Olmaz", "Adil Onurlu Barış Hemen", **"Operasyonlar Dursun Barış Hemen Şimdi"**, "Tutuklu Çocuklar Serbest Bırakılsın" dövizleri taşındı. Mitinge katılan binlerce insan, Kürtçe ve Türkçe haykırdıkları sloganlarla Kürt sorununda demokratik çözüm istediler. Yapılan diğer konuşmaların ardından miting sona erdi. ■

Sabiha Gökçen Apronunda Eylem!

Sabiha Gökçen Havalimanında, Hava-İş sendikasına Süye olan 300'e yakın işçinin sendikalaşma mücadelesi sürüyor. Havalimanını işleten İSG (İstanbul Sabiha Gökçen) şirketi, işçilerin sendikalaşma mücadelesini engellemeye çalışıyor. Çalışma Bakanlığına çoğunluk tespiti için başvuran ve tespit sonucunda kaybeden İSG patronu, hemen sonrasında sendikanın işkolunda yetkili olmadığı itirazını öne sürdü. Diğer yandan İSG patronu işçilere baskı uygulayarak birliklerini bölmeye, sendikadan istifa ettirmeye ve inşaat bölümlerinde çalışanları da havalimanı personeli gibi göstererek sendikanın yetkisini düşürmeye uğraşiyor. **Eline bıçak verdiği kimi "kiralık" işçileri, sendikadan istifa etme-**

yen işçilere saldırmaktan da çekinmiyor.

Patronun tüm bu saldırılarına karşın havalimanı işçileri 8 Eylülde yaptıkları uyarı eylemiyle boyun eğmeyeceklerini gösterdiler. Havalimanının yer işleri, kargo ve yakıt ikmal bölümlerinde çalışan gece ve gündüz vardiyalarındaki işçiler iş durdurarak patronun derhal sendika ile protokol anlaşması yapmasını talep ettiler. Yasak olmasına rağmen patron, iş bırakma eyleminin olduğu gün inşaat işçilerini apronda çalıştırdı. Buna rağmen apronda hizmetler aksadı ve uçaklar rötartlı kalktı. İşçiler eylemlerini akşam sloganlı yürüyüşle sonlandırdılar. İşçiler, sendikalaşma hakkını elde edinceye kadar eylemlerine devam edeceklerini söylüyorlar. ■

Gölcük Depreminin Üzerinden On Yıl Geçti

20 binden fazla insanın birkaç saniye içinde öldüğü Gölcük depreminin üzerinden koca bir 10 yıl geçti. Yaşanan büyük acıdan sonra yüz binlerce işçi ve emekçi ailesi büyük zorluklar çekti. Ailelerini, akrabalarını, komşularını, dostlarını kaybeden depremzedelerin bir bölümü hâlâ evsiz. Kimi çok küçük prefabrik evlerde kalıyor, kimi yüksek kiralar ödüyor, kimisi ise kendilerine verilen evlerden çıkarılmaya zorlanıyor. Depremzedeler başlarını sokacak güvenli bir konut talep ederken, devlet, deprem evlerine yerleştirilen depremzedeleri polis zoruyla dışarı atıyor.

İzmit Arızlı ve Yuvacık Beldelerinde, dönemin Irak Devlet Başkanı Saddam Hüseyin tarafından yollanan yardımlarla yaptırılan 242 deprem

konutuna şimdi devletin bürokratları yerleştirilmek isteniyor. İki ay üst üste kirasını veremeyen depremzedeler, protokol gerekçe gösterilerek kapı dışarı ediliyor. Boşalan dairelere ise vali yardımcısı, emniyet mensubu gibi bürokratlar yerleştiriliyor. **Şimdiye kadar bu yolla depremzedelerin elinden 50 daire zorla alındı.**

Arızlı'daki konutlara yerleştirilmek istenen bir bükrata depremzedeler karşı koydular. Haber bültenlerine de yansıyan olayda, polis acımasızca acılı depremzedelere saldırdı. Bürokratları savunan polis komiseri, depremzedeleri gözaltına alma emri verdi. Bu son olay da gösteriyor ki, işçi ve emekçi ailelerinin payına bu dü-

zende ya ölüm ya evsizlik ya da tuklamalar düşüyor. **Bizler için güvenli bir yaşamın yolu örgütlü bir güç olabilmekten geçiyor. ■**

TPAO İşçilerinin Eylemleri Devam Ediyor

Petrol-İş sendikası, kamu toplu iş sözleşmelerini sonuçlandırmayan Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı (TPAO) işyerlerinde, 17 Ağustos tarihinden beri çeşitli eylemler yapıyor. 2 Eylülde Petrol-İş Ankara şube yöneticileri, TPAO Genel Müdürlüğü önünde oturma eylemine ve 4 günlük açlık grevine başladılar. İşçilerin ziyaretleriyle eylem boyunca yalnız bırakmadıkları şube yöneticileri, açlık grevini 4 Eylülde sona erdirdiler.

Petrol-İş TPAO işyerlerinde düşük olan işçi ücretlerinin yükseltilmesini ve ücret dengesizliğinin giderilmesini istiyor. Petrol-İş ile Kamu-İş arasında süren toplu iş sözleşmesi görüşmeleri hâlâ sonuçlanmadı. Kamu-İş TPAO işçilerinin grev yapma haklarının yasalarca gasp edilmesine güvenerek sendikanın ve işçilerin talebini kabul etmeye yanaşmıyor. İşçiler grev yasağına ve uygulanan baskılara rağmen taleplerinin karşılanması için başlattıkları eylemlerine yenilerini ekleyerek mücadelelerini sürdürüyorlar. ■

Halkalı Kâğıt Grevi Anlaşmayla Sona Erdi

Halkalı Kâğıt'ta 82 sendika üyesi işçi, 33 günlük grevin ardından varılan anlaşma sonucunda işbaşı yaptı. 6 ay süren toplu sözleşme görüşmeleri sürecinde işverenin 2009 yılı için "0" zam dayatması sonucunda işçiler grev kararı almıştı. İşçiler 2009 yılı için herkesin aylık ücretine seyyanen 120 TL artış, 2010 için ise enflasyon oranında zam istiyorlardı. Geline nokta sendika 2009 için 25 TL seyyanen zam ve 2010 için seyyanen 90 TL zam ile sözleşmeyi bağıtladı. Diğer maddelerde ise bir önceki sözleşmeye göre bir değişiklik olmadı. Buna göre,

- Sendikal izinler 40 gün,
- Yıllık izinler 1-5 yıl arası çalışanlar için 14 işgünü, 5-15 yıl arası çalışanlar için 22 işgünü, 15 yıldan fazla çalışanlar için ise 26 işgünü,
- 4 tam maaş ikramiye,
- Resmi tatillerde fazla çalışma %100 zamlı,
- Dini bayramlardan fazla çalışma

%150 zamlı,

- Hafta içi fazla çalışma %50 zamlı ve hafta tatilinde çalışma %150 zamlı olmaya devam edecek.

Varılan anlaşmanın işçiler açısından yeterli olmadığı açıktır. Ne var ki, grevin bitmesi mücadelenin sona erdiği anlamına gelmiyor. Grevci işçiler, grev sürecinde çok şey öğrendiklerini ve aralarındaki birlik ve dayanışmanın pekiştiğini söylüyorlar: "Asıl mücadele yeni başlıyor. Biz mücadelenin olduğu her yerde elimizden geldiğince var olacağız, sınıf kardeşlerimize verdiğimiz sözleri tutmak için elimizden geldiğince çaba harcayacağız" diyorlar. Asıl kazanım budur. **Bu bilinçle, sendika içerisinde ve işyeri tabanında gerçek anlamda bir örgütlülüğü yaratmak, bu örgütlülüğe dayanarak sendikaları harekete geçirmek üzere basınç oluşturmak, bilinçli işçilerin önünde bekleyen en temel görevdir. ■**

“Yurdumuz Bütün Cihandır Bizim”

Kolombiya’da Paramiliter Çeteler İşbaşında

Kolombiya’da sendika aktivisti işçiler katledilmeye devam ediyor. 22 yılda öldürülen sendikacı sayısı 3 binin üzerinde. Cinayetlerin yüzde 97’sinin failleri bulunamamış durumda. Ama biz bu failleri biliyoruz. Yerli ve yabancı sermayenin destekleyerek palazlandığı ve aynı zamanda hükümetin de desteklediği paramiliter faşist çetelerdir bu failler.

Paramiliter çetelerin kurbanı bu kez Hapishane Çalışanları Sendikası üyesi Fredy Diaz Ortiz idi. Fredy Diaz Ortiz 22 Ağustosta katledildi. Suikast Fredy Diaz Ortiz işine gitmek için araç beklerken gerçekleşti. Motosiklete binmiş kimliği belirsiz iki kişinin silahlı saldırısına uğrayan Ortiz orada yaşamını yitirdi.

Bütün bu katliamlar işçileri örgütsüzleştirmek ve korkutmak için sermaye tarafından organize ediliyor. İşçilerin örgütlü gücünden ölesiye korkan patronlar sınıfına verilebilecek en doğru yanıt, örgütlü mücadeleden kopmamaktır. ■

Meksika Çelik İşçileri Grevi

Krizle birlikte patronların yüzlerine taktıkları masum maske düşüyor ve gerçek yüzleri ortaya çıkıyor. Çelik endüstrisinde dünya devi olan Arcelor Mittal patronu 700 işçinin işten çıkartılmasını kolaylaştırmak için geride kalan işçilere 5 peso yemek yardımı, 3,500 peso ikramiye, %7 ücret artışı ve ekstrasından bir gün daha hafta tatili önerdi. Patron bu sayede işçilerin birbirine düşmesini ve geride kalan işçilerin işten atılan arkadaşlarına sahip çıkmasını engellemeyi hedefliyordu. Aynı şekilde esnek üretimi artırarak işçileri, Meksika’daki iki ayrı fabrikaya bölmeye çalışan patron bu sayede de işten atma planlarını kolaylaştıracaktı. Ancak patronun kâr hesabı mücadeleciler işçiden geri döndü. Ve 3,500 Arcelor Mittal işçisi patronun bu ikiyüzlü, ahlâksız teklifine karşılık grev silahını kullanmayı tercih etti. ■

Brezilya’da Otomobil İşçileri Grevi

Brezilya’daki Renault-Nissan otomobil fabrikasında çalışan 5000 işçi, ücretlerinin düşük olması nedeniyle, 4 Eylülde, talepleri karşılanana kadar iş bıraktıklarını açıkladı. Bu grev, Volkswagen-Audi fabrikasında daha iyi ücret talebi için greve çıkan 3000 işçinin greviyle aynı döneme denk geldi. Geçtiğimiz yılki sözleşme döneminde de işçiler taleplerini kabul ettirinceye kadar bir hafta boyunca grev yapmışlardı. ■

Güney Afrika’da Grevci Askerler İşten Atıldı

Güney Afrika Savunma Kuvvetleri tarafından yaklaşık 700 askere, 26 Ağustostaki grev hareketi sonrası işten atılma mektubu gönderildi. 3000 kadar askeri personel, ücret ve çalışma koşullarının düzeltilmesi için yaptıkları sokak gösterileri esnasında polisle çatışmıştı. Askerlerin yaptıkları eylem, hükümet tarafından “ülke güvenliğini tehdit etmek”le suçlandı. Askerlerin sendikası ise, işten çıkarmaların yasadışı olduğunu vurgulayarak bunun gerilimi daha da arttıracağını ifade etti.

26 Ağustosta kıışlarından ayrılan askerler, yüzde 30 ücret artışı için, Cumhurbaşkanı Jacob Zuma’yı görmekte ısrar ederek, hükümet binasına kadar yürüdüler. Polis, polis araçlarına saldırdıklarını söylediği yürüyüşçüleri dağıtmak için plastik mermi ve göz yaşartıcı gaz kullandı. Eylemin sonucunda 697 askere hükümet karşıtı gösterilere katıldıkları gerekçesiyle, Savunma Departmanından atılma mektubu gönderildi. Sendika, askerlerin işlerini kaybetmelerini önlemek için Yüksek Mahkemeye başvurmuş bulunuyor.

Her ülkede olduğu gibi Güney Afrika’da da askerlerin eylem yapması sermaye sınıfı açısından tehlike sinyalleri anlamına geliyor. Sermayeyi her daim koruması beklenen askerlerin ücret artışı için greve çıkması patronlar sınıfını ve hükümeti kızdırmış görünüyor. İnsanca yaşayabilecek ücret talep eden askerlerin greve çıkması onursuz bir davranış olarak görülürken, patronlar sınıfının güvenliği için cephe-lerde ölünmesi, üç kuruşluk maaşa talim etmeleri onurlu bir davranış olarak görülüyor. Güney Afrika’da geçtiğimiz ay bazı sendikalar, enflasyon oranında ücret artışı talebiyle iş bırakma eylemleri gerçekleştirdiler ve genelde taleplerini elde ettiler. Ancak hükümet, ordunun toplumun geri kalanından farklı kurallara tâbi olduğunu söyleyerek bu grevi ulusal güvenliğe saldırı olarak tanımlıyor. ■

Oakland Üniversitesinde Grev

ABD’de, Oakland Üniversitesinden 300 profesör ve fakülte çalışanı, üniversite yönetiminin ücretleri dondurması ve sağlık yardımlarını azaltması karşısında 3 Eylülde greve çıktı. Öğretim üyelerinin greve çıkmalarının bir diğer nedeni ise, üniversite yönetiminin öğretim üyeleri arasındaki birliği parçalamayı hedefleyen ve iş güvencesini ortadan kaldıran yeni bir sınıflandırma yapma politikası uygulaması.

Öğretim görevlilerinin greve çıkmasının ardından tüm dersler belirsiz bir süreye kadar iptal edildi. Öğrenciler de öğretmenlerinin yanında yer alarak “eğitim kâr değildir” diyerek greve destek verdiler. ■

Polis Keşmir’de Grevdeki Taşımacılık İşçilerine Saldırdı

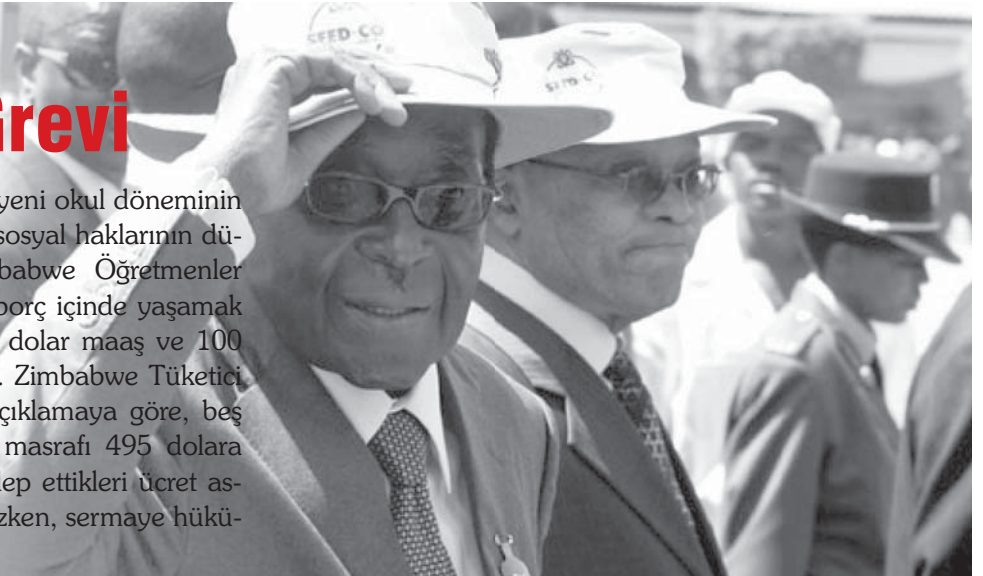
Devlete bağlı SRTC ulaşım işçilerinin 8 Eylülde yaptıkları basın açıklamasında, polis göz yaşartıcı gaz ve taziyikli su kullanarak işçilere saldırdı. İşçiler ve aileleri, SRTC genel merkezinden Meclise doğru yürüyüşe geçtiklerinde

polis müdahale etti. Bir işçi çocuğunun da yer aldığı beş kişi yaralandı, yaklaşık 15 işçi tutuklandı.

İşçiler, beş aylık ödenmemiş ücretlerinin ödenmesi talebiyle Eylül ayının ilk haftası süresiz greve başlamışlardı. SRTC çalışanlarının sözcüsü, “günlük ihtiyaçlarımızı dahi karşılayamıyoruz, çocuklarımızın okul ücretlerini erteliyoruz” diyerek içinde buldukları kötü duruma işaret etti. ■

Zimbabve’de Öğretmenler Grevi

Yaklaşık 90 bin öğretmen 1 Eylülde yeni okul döneminin açılmasının ardından ücretlerin ve sosyal haklarının düzeltilmesi için genel greve çıktı. Zimbabve Öğretmenler Sendikası, öğretmenlerin yoksulluk ve borç içinde yaşamak istemediklerini ifade ederek, ayda 300 dolar maaş ve 100 dolar sosyal yardım parası talep ediyor. Zimbabve Tüketici Komisyonunun geçtiğimiz ay yaptığı açıklamaya göre, beş kişilik bir ailenin aylık asgari tüketim masrafı 495 dolara yükselmiş bulunuyor. Öğretmenlerin talep ettikleri ücret asgari ihtiyaçlarını karşılamaya bile yetmezken, sermaye hükümeti bu ücreti bile kabul etmiyor. ■

Avto Vaz İşçileri Kamulaştırma Talep Etti

Rusya’nın Tolyatti kentinde bulunan AvtoVaz otomotiv işçileri Perşembe günü fabrikanın kapatılmasına karşı protesto eylemi gerçekleştirdiler. Sendika lideri Pyotr Zolotaryov AutoVaz fabrikasının kamulaştırılmasını ve fabrikanın işçilerin kontrolüne verilmesini talep etti.

Şirket geçen ay, Ağustos ayı içerisinde işçileri izne göndereceğini, çalışma saatlerini keseceğini ve Eylül ayı içerisinde de yarım maaş vereceğini duyurmuştu. Şirket yönetimi yaklaşık 100 bin kişinin çalıştığı fabrikada, işçilerin öfkesini yatıştır-

mak için, 26 bin işçiyi işten çıkartma planlarını yalanladı. 700 bin kişilik Tolyatti kentinde yaşayan her yedi kişiden birisi bu fabrikada çalışıyor. Böyle bir işten çıkartma planı uygulandığında, bu kent sosyal patlamanın yaşanacağı bir kent olacak. Bu nedenle Putin, Haziran ayı içerisinde işçilerin böylesine bir sosyal patlamaya neden olmaması için fabrikeyi tekrar açtırdı ve işçilerin ücretlerinin ödenmesini sağladı. Ama Rus devletinin “işçi babasının” görevini üstlenmesi toplumsal krizleri ertelemekten başka bir işe yaramayacak. ■

UİD-DER'le 12 Eylül Mitingine Katıldım

■ Kartal'dan bir işçi

Kadıköy'de Cumartesi günü gerçekleştirilen 12 Eylül mitingine UİD-DER kortejinde katıldım. Yağmura rağmen kortejimizin canlılığı ve coşkusu hiç azalmadı aksine miting boyunca çok daha arttı. Kortejimizde benim gibi genç işçilerin oranı çok fazla olmasına rağmen hepimiz, düzenlenen mitingin anlam ve önemini çok iyi farkındaydık. Çünkü UİD-DER'de düzenlenen çeşitli eğitim etkinlikleri sırasında 12 Eylül darbesinin kimler tarafından ve hangi amaçlarla gerçekleştirildiğini çok iyi öğrenmiştik. Hepimiz miting boyunca **“Darbecilerden Hesabı İşçi Sınıfı Soracak!”**, **“Sendikal ve Siyasal Yasaklar Kaldırılsın!”**, **“Darbe Yasaları Kaldırılsın!”**, **“Kürtlere Özgürlük!”**, **“Dünyaya Barış İşçilerle Gelecek!”** gibi sloganlarımızı haykırdık.

Kortejimiz miting alanına **“Faşizme Karşı Sınıf Cephesi”** pankartıyla girdi. Flamalarımız, şapkalarımız ve önlüklerimizle, düzenli ve disiplinli, işçi sınıfına yaraşır şekilde yürüdük. Miting alanına doğru yürürken hem sloganlarımızı haykırıyor, hem marşlarımızı söylüyor, hem de görevli arkadaşlarımızın darbe, savaş ve kriz hakkındaki konuşmalarını dinliyorduk. Alana vardığımızda bizim gibi işçi-emekçi kardeşlerimizle birlikte kürsü programını diledik. Mitingde dikkatimi çeken, sendikaların (KESK hariç) olmayışı oldu. Oysa sendikalar darbeye çok şey kaybetmişlerdi. Miting programı bittiğinde faşizme, haksız savaşlara ve krizlere neden olan kapitalizme karşı daha fazla işçiyi örgütlemek, mücadeleyi büyütmek hedefiyle alandan ayrıldık. ■

Sen İstersen Olur Barış!

■ Esenler'den bir metal işçisi

1 Eylül Dünya Barış Günü vesilesiyle Kadıköy Meydanında yapılan barış mitingine UİD-DER de katıldı. DTP ve çeşitli demokratik kitle örgütlerinin katılımıyla gerçekleşen miting coşkulu geçti. On bine yakın bir katılımıyla gerçekleşen mitingde, gerçekten çözüm için adım atılacaksa öncelikle askeri operasyonların durdurulması çağırısı dile getirildi. Kürsüden atılan sloganlar anlamlıydı: **“Yaşasın halkların kardeşliği!”**, **“Silahlar sussun, operasyonlar durdurulsun!”**

Bizler de UİD-DER'li işçiler olarak Kürt halkının haklı mücadelesini sloganlarımızla destekledik: **“Yaşasın İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği!”**, **“Kahrolsun İrkçılık, Kürtlere Özgürlük!”**, **“Kürtlere Özgürlük! Kurdara Azadi!”**, **“Dünyaya Barış İşçilerle Gelecek!”**.

Şu bir gerçek ki, patronlar sınıfı ve onların devleti işçi sınıfının ve ezilen halkların en demokratik taleplerini bile kendiliğinden vermez. İşçi sınıfı ve ezilen halklar ancak örgütlenip mücadele ederse taleplerini alabilir. Onun için örgütlenmeli ve egemen sınıfa karşı mücadele etmeliyiz. Şairin dediği gibi: **“Barış ot değil ki topraktan yeşersin. Sen istersen olur barış!”** ■

Mücadele Etmek Elmastan Daha Değerlidir

■ Kartal'dan bir işçi

UİD-DER Bostancı şubesinde “Kanlı Elmas” adlı filmi izledik. Salonda çeşitli işyerlerinden gelen işçiler vardı. Önce filmi tanıtan bir sunum yapıldı. İlk bölümün ardından Sinter direnişinde bulunan işçi arkadaşların bastırdıkları kalem ve anahtarlıkları dayanışma amacıyla katkı yapmamız duyuruldu. Sonra filmin ikinci yarısını hep birlikte izledik ve film hakkında sohbet etmeye başladık.

Birçok işçi, filmde gözümden kaçan ayrıntılar hakkına yorumlar yaptı. Film farklı açılardan değerlendiren işçi arkadaşların yorumlarından çok şey öğrendim. Film izledikten sonra arkadaşlar, fabrikada, mahallede, okullarda örgütlenmek ve mücadele etmek için ne yapılması gerekiyor diye sorular sordular. UİD-DER'li arkadaşlar verdikleri birçok örneklerle mücadeleye kendimizden, fabrikamızdan, ailemizden, sendikamızdan başlayarak adım atmamız gerektiğini belirttiler.

Filmde zenginler elmaslar için mücadele ediyorken yoksul Afrikalılar ise sevdiklerini hayatta tutmak için mücadele ediyorlardı. Düşünüyorum da biz işçiler de aynı acılarla boğuşuyoruz ve kurtulmak için neden birlikte mücadele etmiyoruz? Bence artık üzölmek değil mücadele etmek zamanıdır. Çünkü mücadele etmek elmastan çok daha değerlidir. ■

Grevci İşçileri Ziyaret Ettik!

■ Gazi'den bir kadın işçi

Grevde olan Halkalı Kâğıt işçilerini ziyarete gideceğimizi öğrendiğimde çok heyecanlanmışım. Esenler'den bir arkadaşımız mektubunda "Ben de grev yaşamak istiyorum" diyordu. Sitemizde mektubu okuduğumda "işte" dedim "heyecanımın sebebi". Mücadeleci işçiler olmaya çalışan bizlerin ortak hayalidir bir grev yaşamak. Çünkü grev onurdur. Bizleri sömüren, kanlarımızı emen sömürücüler sınıfının karşısında dik durabilmek, "üretimi durdurursam, yani ben olmazsam, biz olmazsak senin fabrikaların işyerlerin anlamsız taş yığınlarıdır" diyebilmektir grev.

Biz de ÜİD DER'li işçiler olarak işçi kardeşlerimizin bu haklı kavgalarına omuz verebilmek için onları ziyarete gittik. İşçilerden biriyle sohbet ederken biz genç işçilere örnek olduklarını söylediğimde "Biz bir topluma örnek olacağız. Bütün İstanbul'u harekete geçireceğiz. Kararlıyız, artık dönüş yok." diyerek cevap verdi bana. Onun bu inancını ve isteğini bütün kalbimle destekliyorum. Sonra başka bir grevci ağabeyimizle sohbet ediyorum. Kendisi ellili yaşlarda ama dimdik, "Greve çıkalı gençleştim" diyor. Ona da bütün kalbimle inanıyorum. Çünkü biliyorum ki mücadele insanı güçlü kılıyor. Ayrılırken biraz hüzünle biraz da gururla kendime söz veriyorum; bundan sonra daha fazla sarılacağım mücadelemize ve daha sınımsız tutacağım sınıf kardeşlerimin ellerini dünya işçi sınıfının dayanışmasını örnek için. ■

"İşte Özgür Dünya!"

■ Esenler'den bir metal işçisi

23 Ağustos Pazar günü ÜİD-DER Esenler Temsilciliğince "İşte Özgür Dünya" adlı filmi çeşitli fabrikalardan gelen işçi kardeşlerimiz ve çocuklarımızla birlikte izledik.

Kapitalist sistemin çürüdükçe işçi sınıfına neleri dayattığını bu film sayesinde bir kez daha gördük. Bugünlerde hükümet Özel İstihdam Büroları adı altında işçi sınıfına karşı kölelik sistemini yasalaştırmayı hedefliyor. Bu büroların nasıl çalıştığını, bugün var olan hangi haklarımızın elimizden alınacağını, biz işçileri nelerin beklediğini film sayesinde de görme şansımız oldu. Film göçmen işçiler üzerinden anlatılmış. Göçmen işçilerin karşılaştıkları sorunlar üzerinden Özel İstihdam Bürolarının hangi rolü oynadığını anlatmış.

Bu yasa onaylanırsa biz işçileri neler bekliyor dersiniz: İşçinin patronu büro sahibi oluyor. İşveren kiraladığı işçilerin hiçbir sorumluluğunu üstlenmiyor; ücret, tazminat ve sosyal güvenlik gibi işçi giderleri bürolar tarafından karşılanıyor; işveren kiraladığı işçiyi istediği zaman işten atabiliyor; işçi, işyeri sorunlarına giderek yabancılaşıyor; bilinç bulanıklığı kadrolu işçilerle kiralık işçilerin arasına bariyer örüyor. Bu da sendikalaşma, birlikte hak arama mücadelesinin ve grevin önüne geçiyor; büronun bir gecede kapanması işçinin haklarını alabilmek için muhatap alacağı kimseyi bulamamasına da neden oluyor.

Daha birçok sorun bu Özel İstihdam Büroları yasasıyla biz işçileri bekliyor. Kapitalist sistem çürüdükçe, örgütsüz olan işçi sınıfına daha da pervasızca saldırmaya devam ediyor. Dünyanın her yerinde patronlar sınıfı ve onların hükümetleri işçi sınıfına karşı saldırıda sınır tanımıyorlar. **Patronlar sınıfının bu saldırılarına karşı koyacak olan işçi sınıfının uluslararası birliği, örgütlülüğüdür.** İşçi sınıfı dünya çapında örgütlenip sınıfın sorunlarının son bulması için patronlar sınıfına ve onların düzenine karşı mücadele etmelidir. Nihai çözüm patronların sömürü üzerine kurdukları kapitalist sistemi yıkıp yerine işçi sınıfının iktidarını kurmaktır. Sınıfların ve sömürünün olmadığı bir dünya kurmak örgütlü işçi sınıfının kendi ellerindedir. Yeter ki gücüne, örgütlülüğüne güvensin! ■

Kartal ABB İşçilerine Yeni Bültenimizi Göttürdük

■ Kartal'dan 12 yaşında bir ÜİD-DER'li

Merhaba, dostlar biz ÜİD-DER'li bir aileyiz. Ben de 12 yaşında bir işçi çocuğuyum. Kartal ABB işçilerine bu ayki **İşçi Dayanışması** bültenimizi dağıtmaya gittik. İşçi abilerim ve ablalarım beni çok güzel karşıladılar. Hatta bir abi "sen de mi işçi haklarını savunuyorsun" dedi. Ben de "öğrenciyim ama işçi olacağım" dedim. Bana "sen oku, işçi olma" dedi. Ben de okuyup öğretmen olmak istiyorum. Ama okusam da, öğretmen de olsam, maaşlı bir işçi olacağımı biliyorum. Bu gerçeği de ÜİD-DER'de öğrendim. Annem de bu sırada diğer işçi abilerimle sohbet etmeye devam etti. Aynı işyerinde taşeron olarak çalışan işçi abiler, anneme çalışma şartlarından memnun olduklarını ve

bir sıkıntılarının bulunmadığını söylediler. Ancak annem onlara ekonomik krizin hâlâ devam ettiğini ve var olan haklarımızı korumak için bile mücadele etmemiz gerektiğini söyledi. Ayrıca yaşadığımız kriz günlerinde en kötü koşullarda çalıştırılan ve işten atılma tehdidiyle karşı karşıya olanların öncelikle taşeron işçiler olduklarını söyledi. Biz zaten dernek olarak taşeron işçiliğinin sorunlarının konuşulduğu seminerler de yaptık ve annem de ben de bunlara hep katıldık, derneğimizde birçok şey öğrendik, öğreniyoruz. ABB'deki ve diğer fabrikalardaki işçi kardeşlerimizi derneğimize, birlikte öğrenmeye ve örgütlenmeye davet ediyoruz. ÜİD-DER ailesinin bir üyesi olmaktan ve bir aile olarak bu büyük aileye dâhil olmaktan mutluyum. ■

Nasıl Sömürülüyoruz?

Merhaba dostlar, geçtiğimiz pazar günü (02.08.2009) derneğimiz UİD-DER Gebze Temsilciliği'nde "Nasıl Sömürülüyoruz" adlı bir etkinlik gerçekleştirdik. Yaz aylarında olmamız, fabrikalarda senelik izinlerin kullanılmıyor olması, buna ek olarak işçi arkadaşlarımızın birçoğunun memleketlerinde oluşuna rağmen, pazar günü derneğimizin salonu kadını erkeği, genci yaşlısı, işçi ve öğrenci arkadaşlarımızla dolmuştu.

Derneğimiz üyesi iki işçi arkadaşımız slayt sunumu eşliğinde gerçekleştirdikleri sunumda *ücret, kâr, emek, artı değer, iş gücü ve toplumsal emek gücü*ne değinerek *kapitalizmde sömürünün nasıl gerçekleştirildiğini* etkinliğin birinci kısmında anlattılar. Birinci bölüm oldukça ayrıntılı bir bilinçlenme faaliyeti olurken ikinci bölümde ise söz etkinliğe katılan tüm arkadaşlara verilerek konu tartışmaya açıldı.

Sunumu yapan arkadaşlarımızın eşliğinde tartışma, söz alan ve sorular soran arkadaşlarımızın konular üzerine verdikleri örneklerle keyifli sohbetlere dönüştü. Ardından sunumu yapan arkadaşlarımız yapılan etkinliğin anlam ve önemine değinerek, sınıfsız, sömürsüz, savaşların, açlığın, yokluğun, yoksulluğun, işsizliğin ve krizlerin olmadığı bir dünya için işçi sınıfının saflarında örgütlenme çağrısı yaptılar. Daha sonra tüm dostlara katıldıkları için teşekkür edilerek etkinliğimiz uzun süren alkışlarla son buldu. ■

E-Kart Grevi Devam Ediyor

■ Gebze'den bir grup işçi

E-Kart işçileri grevlerinin 438. gününü geride bıraktılar. UİD-DER'li işçiler olarak, moral ve motivasyonlarını olanca desteğimizle yüksek tutmaya çalıştığımız grevci arkadaşlarımızın geçtiğimiz hafta sonu bir kez daha yanlarındaydık. Karşılıklı esprilerle başlayan sohbetimiz sırasında, bir taraftan sistemin krizi derinleşirken diğer taraftan patronların amansız saldırılarına karşı önümüzdeki süreçte ne yapılması gerek-

tiği konusunda fikirlerimizi paylaştık. Bölgemizdeki grev ve direniş haberlerini yanımızda getirdiğimiz derneğimizin aylık çıkan *İşçi Dayanışması* bülteni ile değerlendirdik. Grevci arkadaşlarımız ise 438 gün içerisinde yaşadıkları anıları, hüznüleri, sevinçleri, tatlı kavgaları, zorlukları ve dostlukları bizimle paylaştılar. "Burada verdiğimiz mücadele yalnızca bizleri ilgilendirmiyor, elimizden geldince mücadelemizi ortaklaştırmaya ve patronlar sınıfının her alandaki saldırı-

rına karşı örgütlü duruş sergilememiz gerektiğine inanıyoruz. Ancak bu sayede mücadelemiz kazanımla sonuçlanabilir ve var olan örgütlülüğümüzü genişletebiliriz" dediler. Mücadelede kararlı olduklarını vurgulayan grevci arkadaşlarımız, bugüne kadar grevleriyle dayanışma içinde olan herkese teşekkür ettiklerini dile getirdiler. Bizler de bu sıcak ve anlamlı sohbetimizin ardından Pazar günü derneğimizde gerçekleştireceğimiz sinema etkinliği için kendilerini de aramızda tekrar görmekten sevinç duyacağımızı belirterek oradan ayrıldık. ■

Mersin Limanı'ndan Selamlar

■ Mersin Limanından bir işçi

Yaşadığımız sistem içerisinde işçiler birbirlerine yabancılaşıyorlar. Bu sömürü sistemi bizi köle gibi çalıştırmakla kalmıyor, birbirimize duyduğumuz güvenin sarsılmasına yol açacak her şeyi yapıyor. Ben limanda kaynakçılık yapan bir işçiyim, sendikal mücadelede ve direniş sürecinde anladım ki, işçiler birbirlerine güvenmeli, omuz vermelidir. Çünkü gerçek kimliğini fark etmeyen bir işçi sistem içerisinde kaybolur.

Biz hep "direnen işçi yenilmez" dedik. UİD-DER'in yaptığı etkinlikte **15-16 Haziran belgeselini** izlediğimizde gördüm ki; işçiler onurlu mücadeleleri için, onurlu yaşamları için bir arada durarak insan onuruna yakışır bir mücadele vermişler. O coşkuyu izlediğimde öyle mutlu oldum ki, sanki o mücadele içindeki bizdik. Ve anladım ki, siyasal öndersizlik ilerleyememizin en büyük nedeni. Bu sistemin çarkını değiştirebilecek kişiler, işçilerin içinden çıkan aydınlar, patronlar tarafından katlediliyor. Sistemin siyasi ve askeri gücü işçilere sınıf oldu-

nun farkına vardırıran kişileri yok ediyor.

Oysaki bizlerin birbiriyle onurlu bir mücadele bağı varken patronların birbiriyle üç kuruşluk kâr bağları var. Bir işçiye gerçek sınıf kimliğini öğretmek, örgütlemek bizlerin geleceğinin teminatı iken, fabrika önlerinde bekleyen işsizler ordusu patronların geleceğinin teminatıdır. Bu yüzden bütün işçilerin gerçek kimliklerinin farkına varmaları ve bunun için mücadele etmeleri gerekir. ■

Validebağ Devlet Hastanesinde Çalışanlar Ne Durumda?

■ Validebağ'dan SES üyesi bir sağlık emekçisi

Bir süredir hastanemizde bir takım değişiklikler oluyor. İki devlet hastanesi birleştirildi. Artık iki ayrı hastanenin değil aynı hastanenin çalışanları olduk ve daha da kalabalıklaştık. Ben Validebağ'da çalışan bir işçi olarak bu durumdan mutlu oldum. Ama karşılaşacağımız ve bizi mağdur edecek uygulamalara karşı çıkamazsak kalabalık olmamız bizi mutlu etmeyecek. Çünkü bu kalabalık, yöneticilerin kimilerimizi işten çıkarması için elini rahatlattı. Çalışma koşullarımız değişmeye başladı. Çalışma düzeni değişti. Birçok arkadaşımıza gece nöbetleri kondu. Henüz işten atmalar yaşanmadı ama taşeron da çalışan arkadaşlarımız yeni bir iş aramaya çoktan başladılar.

Birleşmeden önce üç yüz kişi civarında iken şimdi beş yüzü aşkın bir sayıya ulaştık. Farklı kadro ve statülerde çalışıyoruz. Ama birilerinin koyduğu yasalar nedeniyle aynı çatı altında örgütlenemiyoruz. Ayrıca birleştirme yapılan Üsküdar Devlet Hastanesinde en fazla üyeye sahip sendika, kamu çalışanlarının tek çatı altın-

da birleşmesini ve güçlenmesini istemeyen AKP hükümetinin kurduğu Memur-sen'e bağlı Sağlık-Sen. Eskiden polis hastanesi olan bu hastanede çalışan arkadaşlarımız, en temel insani taleplerini savunamayacak derecede örgütsüz durumdadır. Çünkü bu sendika hükümetin çalışanlara dönük politikalarını "kamu yararındır, hükümeti bu konuda desteklemeliyiz" diyerek savunuyor.

Bir Validebağ çalışanı olarak bir süredir son aylarda yaşadıklarımızı düşünüyorum. Bir SES üyesi olarak bizler sendikamıza yeterince sahip çıkmadık. Hastanedeki tüm çalışanlar SES sendikasının açtığı davayı bekliyor. Ama işin kötü tarafı sorunların "daha az" olduğu dönemde yeterince sahip çıkmadığımız sendikamızın hemen sorunları çözmesini ister hale geldik.

Ama sendika biziz. Biz sendikalı ama örgütsüz sağlık çalışanlarıyız. Bu durumu değiştirmeliyiz. Şimdi çalışan sayısı artan ve sorunları da büyüyen hastanede örgütlenme ihtiyacı da büyüdü. **Birleşmek ve güçlenmek zorundayız!** ■

Karaman Çiftçileri de Dertli

■ Karaman'dan bir emekçi

Herkes selamlar. Sizlere Karaman'dan yazıyorum. Sizlere yine Karaman çiftçisinin sorunlarından bahsedeceğim. Hasadın gelmesiyle birlikte bin türlü emek vererek emeğinin karşılığını almayı bekleyen çiftçinin yine yüzü gülmüyor. Buğday taban fiyatı 450 kuruşken, mazotun 2 TL, gübrenin 2,5 TL olması çiftçiyi %100'ün de üzerinde zarara soktu. Üretim sekteye uğramaya başladı ve genel siyasi hava da değişmeye başladı. Çoğunluk, siyasal iktidardan şikayetini dile getiriyor. Eğer çiftçilerin sağlıklı örgütlenmesi sağlanırsa, Karaman'da güçlü bir emek cephesi oluşturulabilir. Eminim burada herkes de aynı düşünceyi taşımakta. Şimdilik Karaman'dan bu kadar. Tüm UID-DER'li arkadaşlara selamlar. ■

Dur Demenin Zamanı Gelmedi mi?

■ Gebze'den işsiz bir kadın işçi

Öfkeden deliriyorum. Sokaktan gelen geçen insanları izledim şöyle bir. Hayat tüm olağanlığıyla akıp gidiyor. Herkes çok önemli şeylerden bihaber. Oysa az önce bir arkadaşımızın ölüm haberini aldık.

Teklas fabrikasında bir gece vardiyasında çalıştığı makinenin arasına sıkıştırdı önce saçlarını, kollarını sonra ve daha sonra hayatını. Daha 25 yaşında yitirdi yaşama dair beklediği ne var ne yoksa. Feci bir iş kazasıydı 3 gün önce Teklas'ta yaşanan. Vardiyasının bitmesine 1 saat kala seslenen bir arkadaşına bakmak için arkasına döndüğünde makine saçlarından yakaladı onu. Sonra vücudunun göğsüne kadar olan bölümünü aldı içine. Tam 16 dakika boyunca feci şekilde boğuştu makineyle. Ve hastaneye götürülmek için fabrikanın kapısından çıkarıldığında 28 dakika geçmişti. Bir sürü sorumsuzluk

örneği bir arada. Fabrikada gece vardiyasında arkadaşımıza müdahale edecek bir sağlık görevlisi bile yok. Tüm bu umursamazlığın içinde yitip gitti bir can. Hayattan ne bekliyordu, yarın için planları neydi, neleri hayal etti kim bilir... Ve artık hiçbirinin önemi yok. Patronunun gözünü bürüyen kâr hırsı yüzünden, insana özgü olmayan bir çalışma saatinde, gece vardiyasında paramparça olan bir genç kız.

Bugün gencecik bir arkadaşımızdı yitip giden. Yarın bizim olmayacağımızın garantisini kim verebilir bize. Bu kölelik sistemi devam ettikçe, patronların gözü sömürmeye doymadıkça, kaybolup giden bizim hayatlarımız olmaya devam edecek. **Kapitalizmin azgın saldırılarından bizleri kurtaracak olan yine bizleriz.** Bu kıyıma, bu sömürü düzenine dur diyebilecek olan da bizleriz. Hep birlikte haykırmanız gereken şey şu olmalı: **Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!** ■

Senin Parmağın Bir Para Etmez!

■UID-DER'li bir kadın metal işçisi

Bizler metal işkolunda çalışan kadın işçileriz. Sizinle yeni yaşadığımız bir iş kazasını paylaşmak istiyorum. İçinde bulunduğumuz süreç kriz dönemi olmasına rağmen çalıştığım fabrikada akıl almaz performansla üretim sayısı arttırılmış durumda. İşçiler insanlık dışı bir biçimde normal üretimin üstünde sayı çıkarmaya zorlanıyorlar. Çalıştığımız işyerinde yıllık izin dönemi yaklaştığı için, patronlar 15 günlük boşluğu hızlı üretim ve stoklarla telafi etmeye çalışıyorlar. Bu da üretimde çalışan bizlerin felâketlere doğru koşmamız anlamına gelmektedir.

Üretimin daha hızlı gerçekleşmesi için vardiya amirimiz bazı hatlarda üretim azalınca diğer hatlara dağıtım yapmış. Genelimiz primli sistemle çalıştığımız için, eleman sayısı çoğalan hattaki arkadaşlar kendilerince bir çözüm bulup pratik üretim yapmaya çalışırken *butonla çalışan elektrik kontrol makinesini iki kişi çalıştırmaya başlamış*. Arkadaşın biri malları makinenin içine alırken elini geri çekmeden diğer arkadaş telaşla butona basmış ve malı içeri koyan arkadaşın eli makinede sıkışmış ve

eline elektrik kontrol pimi saplanmış. O anda içerde bir çığlık koptu. Biz işi bırakıp çığlığın geldiği hatta koştuk diğer hatlardan. Arkadaş hem çok korkmuş hem de parmağı delinmişti ve titriyordu. Arkadaşımızın parmağını delen makine piminde yüksek voltaj varmış. Çok büyük şans ki arkadaşımız makinedeki yüksek voltaja çarpılmadı.

Hastaneye götürülen arkadaş haklarından habersiz önceden tembihini almış bile. **İdareden beslenen yiyiciler, "sakın iş kazası tutanağı yazdırma, başın belâyâ girer" deyip bilinçsiz arkadaşımıza korku aşılamışlar.** Direkt acil servisten doktor muayenesine alındığı için doktor "büyük bir sorunun yok, iş kazası tutanağına gerek duymuyorum" demiş. Ebetteki bazı yerlerde doktorlar da patronun maddi gücü karşısında korkutulmaktadır. Biz de haksızlıklar karşısında pasif kalıyorsak onların ekmeğine yağ sürüyoruz. Patronlar haklarımıza saldırırken ne kadar da acımasızlar! **Hem emeğimizden kâr elde ediyorlar hem de yıpranan bedenimizin tedavisinin sorumluluğunu üstlenmeyerek vergi ve cezalardan kâr ediyorlar.** ■

Filli Boya'da Taşeron İşçilik

■Gebze'den bir grup işçi

Filli Boyanın Gebze'deki fabrikasında yaklaşık 1000 işçi çalışıyor. Bu işçilerin yaklaşık 250 kadarını taşeron işçileri oluşturuyor. Diğer fabrikalarda olduğu gibi bu fabrikada da taşeron işçilerinin sorunları çok fazla. İşverenin işçileri bölme politikalarından biri olan kadrolu işçi taşeron firma işçisi ayırımı burada da uygulanmaktadır. Böylece işçilerin örgütlenmesinin önüne geçilebilmektedir.

Fabrikada en ağır işlerde taşeron işçileri çalıştırılmakta, çalışma saatleri ise düzensizdir. Örneğin gündüz vardiyasında işler yetişmediği için mesai yaptırılırken, gece vardiyasında aynı işi yapan işçiler iş erken bittiği için mesailerini erken bitiriyorlar ve bu nedenle ücretlerinden kesinti yapıyor. Genelde ağır işlerde çalıştırılan taşeron işçilerinin herhangi bir iş güvenliği de yok. Taşeron işçilerinin maaşları da kadrolu işçilerin maaşlarından düşük ve hiçbir sosyal hakka sahip değiller. Filli Boya patronunun her türlü baskı ve hak gaspına maruz kalan taşeron işçileri,

bir de taşeron firma tarafından hak gaspına uğratılmaktalar. Maaşlar taşeron firmaya ayın başında yatırılırken firma işçilerin maaşlarını 8-10 gün gecikme ile ödemekte.

Filli Boya'da taşeron işçilerini "iyi çalışan kadroya girebilir" yalanı ile uyutan işveren, işçileri dizginsiz bir şekilde sömürmeye devam etmekte. Oysaki firmada yıllardır taşeron firma işçisi olarak çalışan işçiler var. **İşçiler örgütsüz olduğu için bu sömürü mekanizması çok rahat bir şekilde sürdürülebiliyor.** Filli Boya'daki tüm taşeron işçilerinin sorunları ortak

Berberce Haykırmak Çok mu Zor?

■ Gebze'den bir metal işçisi

Ben SIEMENS tesislerinde çalışan bir işçiyim. Bu tesis dünyanın en pahalı ve en kaliteli elektrik panolarını üreten başlıca şirketler arasında. Bu panolar tamamıyla el işçiliğiyle imal ediliyor. Fabrika üç vardiya olarak aralıksız hiç durmadan çalışıyor. Bir yandan bu kadar iyi üretim yapan firma, konu işçiye verilecek zamma geldiğinde her defasında neden olarak krizi bahane edip zam vermiyor. Benim canımı sıkan olay, her şey bu kadar açıkken (fabrikanın aralıksız çalışması ve pahalı ürün satması) işçi arkadaşlarımızın tepkisizliği.

Fabrikada Türk Metal sendikası var. Bugüne kadar hiçbir sözleşmede patrona sorun yaşatmamış bir sendika. Al gülüm ver gülüm şeklinde yürüyor işler. Fabrikada ilginç bir işçi alımı var. İşçi arkadaşlar işe alınırken İnsan Kaynakları tarafından değil postabaşları tarafından işe alınıyorlar. Üretimi yönlendiren postabaşlarının maaşları banтта çalışan işçilere göre çok yüksek. İşveren yolunu bul-

muş. 300 kişinin çalıştığı işyerinde 20 postabaşı var. Postabaşlarına yüksek maaş verilirken işçilere düşük maaş veriliyor. İşçileri postabaşları işe aldıkları için, işçiler onları işe alan kişilere karşı duydukları minnettarlık altında eziliyor ve ses çıkarmıyorlar.

Kapitalist düzen insanı öyle bir hale getiriyor ki, ailemizden çok gördüğümüz işyerindeki arkadaşları görmüyor gözümüz. Kapitalist sistem bizi ben-cilleştiriyor. Berberce sorular sormak, berberce haykırmak çok mu zor ya da çok mu uzak bizlere? "Neden olmasın" sorusunu neden sormuyoruz? ■

Suçlarlar mı sanırsınız kendilerini? Ama yine de "tek suçlusu onlar mı" derim ne zaman bizden birini katletseler. Suç biraz da bizde değil mi kardeşler, biz binlerceyken, milyonlarcayken, bunları yapmalarına izin verdiğimiz için? Tepemizde sopalarıyla hükmetmelerine göz yummakla, çocuklarımıza bir gelecek bırakmamalarına sessiz kalmakla, alt yapısı olmayan şehirlerde ölüm piyangosunun ne zaman kime çıkacağını bilmeden sorgusuz sualsiz yaşamakla suç biraz da bizde değil mi? Birlikte mücadele etmek için zorluklara karşı dirençli olmak yerine bir gün trafikte, bir gün tersanedeki bir kazada, bir gün fabrikadaki bir patlamada birimizin, onumuzun ölümüne seyirci kalmakla suçlu değil miyiz? Tüm olanlarda kendi suçlarını arsızca inkâr eden asalaklar sınıfını tepemizde tutarak biraz da biz suçlu değil miyiz? ■

Pameks Tekstil'in Sahibi Selde Katlettiği 7 Kadın İşçiyi Suçluyor

■ Bostancı'dan bir eğitim işçisi

Onlara kan emiciler, daha öğrenmedin mi? Taşıtlar seni bir kamyon kasasında, mal gibi, malzeme gibi. Can mı taşırırsın, kan mı taşırırsın, evine aş, çocuğuna yarınlar mı? Bilirler mi, umursarlar mı, hatırlarlar mı?

"Yevmiyem kesilmesin" diye bindiniz o tabuta, ama ke-sildi nefesiniz, boğuldunuz kan ter içinde. Doğa olayıymış patronunuza göre, ayaklarınız da çok önemliymiş üstelik, ıslanmasın istemiş! Siz ne düşünüyordunuz kardeşlerim? Sel çabuk durulur, işe yetişmeliyiz diye mi? O gün de her bir parçası 50 euro, 100 euro, 200 euro'luk etekler, elbiseler, tayyörler üretmeyi mi?

Ay sonunda alacağınız 496 lira içindi her gün 15 saatlik yorgunluğunuz. Sonrasında ancak eve atardınız kendinizi, tuzlu suda dinlendirirdiniz ayaklarınızı ve bir çorbaya ek-mek banardınız belki aynı anda.

Suçlusu sen misin, Nebahat? Yoksa siz miydiniz Nuriye, Bircan, Altun? Siz miydiniz burada kalıp ölelim diyen Özlem, Fikriye? Kim sorumlusu katledilmenizin? "Ölümünüzün, katledilmenizin suçlusu biz değiliz" diyorlar. Peki kö-lece yaşamamızın suçlusu kim? Onlar inkâr ederler yaşamamızın zehrolmasının müsebbibi olduklarını, katillerimiz olduklarını. Peki, biz bilir miyiz o katilleri, o canileri? Teslim etmez miyiz hayatlarımızı onlara? Güvenmez miyiz onlara işçi kardeşlerimizden daha fazla?

lar. O yıllardan itibaren işçiler ne yapmalıyız diye birbirine yavaş yavaş sormaya başladılar. Ekonomik ve demokratik talepler sıralanmaya başlandı. Bahar Eylemleri ölü toprağını atmaya vesile oldu. Patronlar o eylemlerden de ders çıkardı. 7 yıl sonra işçilerin yeniden ayağa dikilmeleri burjuvaziyi ürküttü. Ne yapalım diye düşündüler ve taşeronlaştırma, esnek çalışma, özelleştirme gibi saldırıları hayata geçirdiler.

İşçi sınıfı bugün ne yapmalı?

Emekli-Sen Üyesi-2: İlk önce işçiler evi kadar işyerine sahip çıkmalıdırlar. Bir gün gelecek bu fabrika bizim olacak diye düşünmelidirler. Bizler fabrikalara bu gözle bakardık. Grev ve eylemlerde asla makine kırılmazdı. Önemli olan şalteri indirmektir. İkinci olarak örgütüne, sendikasına sahip çıkacak. Üçüncüsü ise mücadelesi, dayanışması sadece işyerinde kalmayacak. Evine döndüğünde mahallesindeki sorunlara sahip çıkacak. Toplumun önderi gibi davranacak. Fakat işçilerin bu şekilde davranmaları oldukça zor. Kriz ve işsizlik işçileri mücadeleden ilk planda uzaklaştırıyor. Ama işçi ne olup bittiğini hem ailesine hem çevresine anlatmalı. 1980 öncesinde MESS grevleri oldukça uzun sürmüştü. Çalışan işçiler bir yevmiyelerini mücadeleciler işçilere başışıyorlardı. Dayanışmayı ülke sınırları dışına çıkartmalıyız. Örneğin 1986'da gerçekleşen NETAŞ grevi bunu başarmıştı. Yurt dışındaki şube greve destek vermişti ve işçiler darbe sonrasında grevi kazandılar. Elbette sendika yöneticileri de mücadelede bedel ödemeye hazır olmalılar. Darbe sonrasında birçok hak kaybedildi. Kazanmak için bedel ödemeyi göze alacak mücadele gerekiyor.

Emekli-Sen Üyesi-3: Mücadele eden örgütler 12 Eylül'den ders çıkartan bir program çıkartmalıdır. 12 Eylül anayasasının kaldırılmasını, örgütlenme önündeki engellerin kaldırılmasını ve darbeyi yapanların yargılanmasını talep ediyoruz. Sadece Kenan Evren'in yargılanması yetmiyor. Darbe zihniyeti sürüyor. Bugünkü askerler ve siyasetçiler bu zihniyete karşı koymuyorlar. Bu karşı koyuşu ancak işçi ve emekçiler yapabilir.

Örgütlenmede dar grupçu tavırlardan uzak durmalıyız. Ortak mücadele ve dayanışma daha da güçlendirilmelidir. Örneğin sendika konfederasyonları ortak mücadele etmiyorlar. Türkiye'deki kardeş kavgasını tetikleyen faşist unsurları engellemeliyiz.

12 Eylül deyince aklınıza ne geliyor, 12 Eylül size neyi hatırlatıyor?

Metal İşçisi (18): 12 Eylül'de darbe oldu ama ne olduğu, neden olduğu hakkında bir fikrim yok.

Metal İşçisi (23): Kimse bize anlatmadığı için bilmiyoruz. İnsanların o günü hatırlayamaması ve tekrar mücadele etmemeleri için o günün ne olduğu unutturuluyor.

Sağlık İşçisi (31): Anarşi yüzünden askeriye yönetime el koymuş. İşkenceler ve ölümler yaşanmış. Babam o günlerde işten eve dönemiyordu. Bölgeler sağcı ve solcu olarak ayrılmıştı.

Matbaa İşçisi (25): Hiçbir bilgim yok.

Güvenlik İşçisi (29): 12 Eylül hakkında bir şey bilmiyorum. O tarihte Sivas olayları mı olmuştu?

Sağlık İşçisi (22): Bana hiçbir şey hatırlatmıyor.

Lise Öğrencisi (16): Darbe olduğunu biliyorum. Ama nasıl olmuş, neden olmuş bilmiyorum. Askeriye devleti ele geçirmiş.

Direnişçi Sinter İşçisi (25): 12 Eylül deyince aklıma hiçbir şey gelmiyor.

Direnişçi Sinter İşçisi (23): Aklıma askeri darbe geliyor. Hükümette hangi parti vardı hatırlamıyorum ama Kenan Evren askeri darbeyi yaptı. O dönemde babam askermiş. Önceki kuşakların bizlerle yaşadıklarını paylaşması gerekiyor. Pek çok insanın kayıp olduğunu, insanların türlü işkencelere uğradıklarını biliyorum. Sokakta ölümler yaşanıyor ve insanların gazete okumaları dahi yasaklanıyor. Çocukluk döneminden aklımda kalan kötü bir anım var. Ankara'da gösterilere polis sık sık saldırırdı. Uzaktan baktığımda dahi içimde bir ürperme olurdu. Yıllar sonra İstanbul'da, bir polise "neden insanları öyle copluyorsunuz" diye sorduğumda, polis "biz bir kafes içindeki altınları koruyoruz" diye cevap verdi. Yani mülkiyeti koruyorlar.

Direnişçi Entes İşçisi (28): Sınıf hareketinin yüksek olduğu bir dönemdi. Sermaye sınıfı işçi hareketi ve devrimci hareketin önünü kesmek, öncülerini yok etmek için darbe yaptı. Darbe onların korkularının bir göstergesiydi. Birçok insan hapse atıldı ve işkencelerden geçirildi. O yılları yaşamış kimi insanlar, örneğin babam, bizlere neler olup bittiğini tam olarak anlatıyor.

Sağlık İşçisi (27): İlk önce babamı hatırlatıyor. Babam Kazlıçeşme'de deri işçisi olarak çalışıyordu. O dönemde deri işçileri çeşitli olaylar yapmışlar. İşçiler o olaylarda polisten dayak yemişler. Babam bizlere sürekli "bu tür olaylara karışmayın, başınıza iş gelir" diye tembihlerde bulunuyordu. ■

12 Eylül'ü İşçilere Sorduk!

Çeşitli sektörlerden işçilere 29. yılında 12 Eylül askeri faşist darbesi hakkındaki düşüncelerini sorduk. Darbeyi bizzat yaşamış işçiler '80 öncesi işçi sınıfının dayanışmasını, birliğini, mücadelesini asla unutamayacaklarını dile getirdiler. Darbenin asıl amacının toplumsal mücadeleyi yok etmek olduğunu vurguladılar. Ne yazık ki konuştuğumuz çok sayıda genç işçinin ise darbeden haberinin bile olmadığını gördük.

Genç işçi arkadaşlarımızın kimisi 12 Eylül hakkında hiçbir şey bilmediğini söylerken kimisi de ailesinin yaşadığı ve yaşattığı korkuyla büyüdüğünü ifade etti. Zaten darbenin amacı da böyle bir gençlik yetiştirmek değil miydi? Genç işçiler 12 Eylül'ü yaşamadıkları halde, onun yarattığı sindirilmişliğin etkisi altındalar. Geçmiş mücadelelerden habersizler. Genç işçilerin kendilerine, örgütlerine ve sınıflarına olan güvenlerini oluşturmak için, onlara hiçbir şeyi unutturmadan her şeyi sabırla anlatmalı ve onları örgütleyerek mücadeleye sevk etmeliyiz.

12 Eylül darbesi öncesinde işçilerin, sendikaların durumu nasıldı?

Çelik-İş Kartal Şube Başkanı: Sendikal mücadele bana göre olabilecek en güzel düzeydeydi. Bugün sendikalar içinde yaşanan kimi sorunlar o günlerde de vardı. Ama toplumsal doğrudan yana olanlar çok daha güçlüydü. Örneğin o yıllarda Maden-İş Sendikası en güçlü örnekti bizler için. Biz bağımsız bir sendikaya üyeydik fakat toplu iş sözleşmelerimizde Maden-İş Sendikasını örnek alıyorduk, Maden-İş doğrultusunda sözleşme yapıyorduk. İşçi arkadaşlarımızın inançları, bir örgütlenmeden sonra gelen dayanışmaları, ekmeleklerini paylaşmaları, oluşan güven, tek kelime ile zirvedeydi. Çok önemli örnekler ortaya koydular. İşçiler sağ-sol ayrımı yapmadan, sendikalarda tek vücut oluyorlardı. Örneğin bizim fabrikamızda 550 işçinin 548'i sendika üyesiydi. Bizler bu birlikteliğin karşılığını aldık. Hiç ikramiyemiz yoktu 4 ikramiye aldık. Maden-İş Sendikasının sahip olduğu hakların tamamını bizler de elde ettik. Bugün de sendikacıların sahip olması gereken en temel özellik dürüstlüktür. '80 darbesi sendikalarımızdan bu özelliği atmaya çabaladı. Sendika işçilere güven vermelidir. Bizler o yıllarda böylesi dayanışmaları yaşadık.

Emekli-Sen üyesi-1: Darbe öncesinde işçi sınıfının başarılı olmasının en büyük nedeni toplumsal dayanışma idi. Örneğin biz kamu çalışanı olduğumuz halde "Çayırova'da direniş var" diye haber geldiğinde, o direnişe bir paket çay veya bisküvi ile gidip işçi arkadaşlarımızı ziyaret ediyorduk. Davullu zurnalı halaylarla katılıyorduk eylemlere. Fakat 12 Eylül tüm bu dayanışmayı kırdı.

Darbenin nedeni neydi?

Emekli-Sen Üyesi-2: Darbe gerekçesi topluma "kardeş kavgası" şeklinde yansıtıldı. Oysa darbenin arkasında kontrgerilla vardı. Maraş, Çorum, Malatya olayları ile darbeye zemin hazırlandı. Aslında iki temel sınıfın bitmeyen kavgasının sonucudur darbe. İşçilerle patronlar hem işyerinde hem de sokakta karşı karşıya gelirler. Fabrika içinde işçiler birbirleriyle tartışırlardı, fakat en sağdaki işçiyle en soldaki işçi arasında söylendiği gibi kardeş kavgası olmadı. 12 Eylül darbesinin asıl sebebi, 1970'li yıllarda Türkiye kapitalist sınıfının işçi sınıfına yenilmesidir. O yıllarda 15-16 Haziran işçi direnişi, 1 Mayıs, MESS ve DGM direnişleri ve Faşizme İhtar Eylemlerinde işçi sınıfının müthiş örgütlenmesi vardı. O yıllarda işçiler güçlüydü ve patronlar hazırladıkları saldırı yasalarını geri çekmek zorunda kaldı. Önce "kardeş kavgası" diye bir zemin hazırladılar, sonra darbeyi gerçekleştirdiler.

Darbe sonrasında nasıl bir toplum yaratıldı?

Emekli-Sen üyesi-1: İşçiler arasında dayanışma ruhu yok edildi. Tuzla'da yapılan basın açıklamalarında, işçiler kendi arkadaşlarına sahip çıkmıyorlar. Elbette işsizlik korkusu yaşıyorlar. Sendikalar eğitime önem vermelidirler. Sınıf mücadelesini anlatmalıdırlar. Genç bir işçiye 12 Eylül öncesi sorulursa bilmez ama herhangi bir futbolcuyu sorsak kesin bilecektir. İşçi de sendikasına güvenecek. İşten atıldığında işçinin direniş ve desteğe ihtiyacı var.

Emekli-Sen Üyesi-2: Darbenin ana sebebi örgütlü toplumu tasfiye etmektir. Hataları ile sevapları ile darbe öncesine kadar Türkiye'de herkes örgütlenme yolundaydı. Mahallede, işyerinde örgütlenme vardı. Darbe bu örgütlenmeleri dağıttı. Örgütlü işçilere baskı uyguladılar. Kapitalistlerin darbe öncesinde arzuladığı her yasa darbeden sonra katmerleşerek geçti. Bugün geldiğimiz noktada ben karamsar değilim. Darbeden sonra işçiler 1984 yılında kıpırdanmaya başladı-